

المپیک بی تماشاگر، ارکستر بی صدا است

نصرالله سجادی: توکیو نه شبیه پکن می شود، نه لندن

«آزاده پیراکوه» روزنامه نگار

که عملکردم خوب بود و هیات اجرایی من را برای سرپرستی کاروان المپیک انتخاب کرد. خوبی این موضوع این بود که المپیک در همان شهری برگزار می شد که بازی های آسیایی برگزار شده بود. ضمن اینکه کاروان اعزامی به بازی های آسیایی از نظر تعداد، پنج برابر بود. فقط فرقی این است که بیشتر افراد تیم باید المپیک را تجربه کرده باشند. وقتی می گویم تیم، منظورم پنجاه به اضافه یک است. اگر قرار است تیمی را به المپیک اعزام کنیم، این موضوع مهم است که بیشتر اعضای تیم، المپیک را دیده باشند؛ مسئله ای که در المپیک ۱۹۸۸ وجود نداشت. اما در این دوره، یعنی المپیک توکیو، از این نظر شرایط خیلی متفاوت است. والیبال ما المپیک را دیده است. رئیس فدراسیون کشتی، قهرمان المپیک است. یزدانی طلا گرفته یا حتی در شمشیربازی از چهار نفر، دو ورزشکار به همراه سرمربی تیم، المپیک را تجربه کردند.»

رئیس سازمان گفت سرپرست المپیک ۱۹۹۲ ناباشم

«همیشه یکی از گزینه های اصلی برای سرپرستی کاروان بودید و پنج دوره کاروان اعزامی به المپیک تابستانی و یک دوره کاروان زمستانی را سرپرستی کردید و البته شش دوره بازی های آسیایی...» در این بخش دکتر سجادی سوال را قطع می کند و از المپیک می گوید که او به عنوان سرپرست انتخاب می شود، اما بعد از چند ماه فرد دیگری جایگزین می شود: «برای المپیک ۱۹۹۲ هم به عنوان سرپرست کاروان انتخاب شدم.

اولین بار برای بازی های آسیایی ۱۹۸۶ سنول، به عنوان سرپرست کاروان اعزامی به بازی ها انتخاب شد و دو سال بعد اولین کاروان اعزامی به المپیک بعد از انقلاب اسلامی را سرپرستی کرد؛ کاروانی که هیچ کدام از اعضایش پیش از آن تجربه حضور در المپیک را نداشتند و همین موضوع کار را سخت می کرد. از آن تاریخ تا به امروز، دکتر نصرالله سجادی، سرپرستی کاروان های اعزامی به پنج المپیک تابستانی - با در نظر گرفتن توکیو -، یک المپیک زمستانی و شش دوره بازی های آسیایی را بر عهده داشت و این تعداد حضور مستقیم، یعنی فرصت صحبت با کسی که بخشی از تاریخ ورزش در رویدادهای مهم را به خوبی می داند، به خصوص اگر ریاست فدراسیون فوتبال، دبیر کلی کمیته ملی المپیک، خزانه داری کمیته ملی المپیک، قائم مقامی وزارت ورزش، معاونت قهرمانی و ورزش حرفه ای وزارت ورزش و... را هم به این رزومه اضافه کنیم. به بهانه ای در پیش بودن المپیک توکیو و همه ی اتفاق هایی که در حوالی این المپیک افتاده، با نصرالله سجادی همکلام می شویم. نمی توان با سرپرست کاروان اعزامی به المپیک ۲۰۲۰ صحبت کرد، اما درباره ی برخی ماجراهای کاروان در المپیک ۱۹۸۸، ۱۹۹۲، ۱۹۹۶ و موضوعاتی حول کمیته بین المللی المپیک نرسید. این گفت و گو به دو بخش تقسیم می شود. بخشی که مربوط به المپیک های قبلی است و جنبه ی خاطره نگاری دارد و بخشی هم مربوط به اتفاق های روز کاروانی است که مسیر توکیو را پیش گرفته است.

کوچک جمع شده بود، مشکل جدی نبود و مهمترین مسئله این بود که همه ی اعضای کاروان برای اولین بار به المپیک می رفتند. از من گرفته تا همه ی مربیان و ورزشکاران. فقط آقای برزگر تجربه ی حضور در المپیک را داشت که پیش از اعزام مشکلی پیش آمد و ایشان هم نتوانستند ما را همراهی کنند. از المپیک مونترال کسی در کاروان نبود و اگر آقای برزگر فرصت حضور پیدا می کرد، با توجه به اینکه نقره مونترال را داشت، به حتم

۱۹۸۸ کسی تجربه المپیک نداشت

سجادی بیشترین سرپرستی کاروان های اعزامی به المپیک را داشت و این موضوع می تواند جالب باشد که اولین بار چه زمانی و چطور سرپرستی کاروان ایران به او سپرده شد، به خصوص اینکه اولین کاروان را بعد از انقلاب به المپیک ۱۹۸۸ برده است: «بعد از انقلاب به دو المپیک نرفتیم و قرار شد در المپیک ۱۹۸۸ شرکت کنیم. چون کاروان خیلی